

เทศน์เช้า วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรม เพราะวันนี้วันพระ วันพระ มรณานุสติ ครูบาอาจารย์ ท่านสิ้นชีวิตไปมันเป็นการเตือนเรานะ มรณานุสติระลึกถึงความตายตลอดเวลา ถ้าเราระลึกถึงความตายตลอดเวลาเนะ ชีวิตเรามันจะไม่เศร้าหมองจนเกินไป ใ้มันห่อเหิมทะเยอทะยานเกินไป ห่อเหิมทะเยอทะยานแบบธรรมะนะ ถ้าแบบธรรมะ เห็นไหม

คนเราเกิดหนึ่ง ตายหนึ่ง ถ้าเกิดหนึ่ง ตายหนึ่ง ถ้ามีสักจะมีความจริงในหัวใจ ถ้ามันห่อเหิม มันตื่นตัวในทางธรรมะ ในทางธรรมะมันจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไง มันจะทำตามความเป็นจริงขึ้นมาในใจของเราให้ได้ ถ้ามันทำความจริงขึ้นมาในใจของเราให้ได้ นั่นนะ มรณานุสติ

นี่เกิดหนึ่ง ตายหนึ่ง แต่กิเลสมันพาตายแล้วตายเล่า กิเลสมันทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจตลอดเวลา กิเลสมันทำให้เราเจ็บปวดตลอดเวลาไง มันตายช้ำตายช้อน มันตายหลายหน คนเรามันเกิดมาแล้วมันตายหลายหน แต่ในวิทยาศาสตร์คนเราเกิดได้หนึ่ง ตายได้หนึ่ง

ถ้าเกิดมาหนึ่ง เกิดมาด้วยเวรด้วยกรรม เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเที่ยวสวน เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันต้องมีตรงข้ามไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ถ้าตรงข้ามไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายเพราะเหตุใด

ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายเพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา ในพระพุทธศาสนาสอนเรื่องระดับของทาน ระดับการเสียสละขึ้นมา เสียสละขึ้นมาให้สังคัมย์เย็นเป็นสุข ถ้าสังคัมย์เย็นเป็นสุขขึ้นมา คนเรามีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติ ถ้าสังคัมย์เย็นเป็นสุข คนที่ในบ้านมีความสุขมีความสุขสงบจะไปในไหนเขาก็ไปด้วยความชื่นใจของเขา

ในบ้านมีแต่ความขาดแคลน ในบ้านมีแต่ความทุกข์ความยากขึ้นมา แล้วยังดัดจริตจะ มาปฏิบัติธรรมๆ นี่ไง แต่ถ้าในบ้านมันอุดมสมบูรณ์ ในบ้านของเราพูดกันเข้าใจกัน จิตใจที่สูงส่ง จิตใจที่สูงส่งขึ้นมาละ ในบ้านเราจะขาดแคลนขนาดไหนมันก็ขาดแคลนเฉพาะในบ้านของเรา แต่ในหัวใจของเรามันรื่นเริงมันอาจหาญไฉน

ถ้ามันขาดแคลน มันขาดแคลนอะไร คนเรามีหัวใจเข้าและหัวใจออกมันจะขาดแคลน ที่ไหน คนเราเกิดมามีกายกับใจมันขาดแคลนตรงไหน มันไม่เห็นขาดแคลนสิ่งใดเลย ถ้ามันมีสติ มีปัญญา มันมีสติปัญญาหาอยู่หากินได้ทั้งนั้นละ ความหาอยู่หากินก็หาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่ คนมีสติปัญญาขึ้นมาเขาจะหาธรรมะในหัวใจของเขา

นี่ไง เวลาว่าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายในการประพฤติ ปฏิบัติ เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา คนที่เวียนว่ายตายเกิดใน วัฏฏะ ผลของวัฏฏะๆ มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันเกิดจากเวรจากกรรม เกิดจากเวรจาก กรรมมันเกิดจากการกระทำ ถ้าเกิดจากการกระทำนะ

เวลาบ้านเรือนเราขาดแคลน เวลาขาดแคลนขึ้นมาแล้วมันจะหิบบอดขึ้นมาให้มันอุดม สมบูรณ์ อุดมสมบูรณ์ด้วยความทุจริต ด้วยความเห็นแก่ตัว ด้วยการเบียดเบียนคนอื่น มันไม่ เป็นประโยชน์อะไรขึ้นมา มันสร้างเวรสร้างกรรมขึ้นมา มันจะได้วัตุนั้นมา แต่มันก็ได้เวรได้ กรรมนั้นมาด้วย

แต่คนถ้าเขามีสติปัญญาของเขา จะมีมากมีน้อยขึ้นมาเราก็ใช้สอยแค่นี้ คนจะมี มากมายมหาศาลขนาดไหนมันก็ใช้สอยแค่ปากท้องเท่านั้นนะ สิ่งที่ได้มา ได้มาด้วยกิเลส ได้มา ด้วยต้นหาความทะยานอยาก ได้มาด้วยความอยากใหญ่ ได้มาด้วยการเหยียบย่ำคนอื่น ไร้ สาระ

ถ้ามันได้มา ได้มาด้วยความชื่นชม ได้มาด้วยความรื่นเริง ด้วยความอาจหาญ ด้วย ความที่เคารพบูชา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่านไปไหน เขาบอกว่า เพราะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนถึงมาทำบุญกุศลกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้ามหาศาล

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่ใช่ เราทำมาเอง เราทำมาเอง”

เวลาเป็นพระโพธิสัตว์ เวลาเราไปเห็นเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี่ เราไม่เห็นเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะได้สร้างสมบุญญาธิการมาขนาดไหน เสียสละมาแล้ว เสียสละแล้ว เสียสละมาทุกๆ อย่าง เพราะการเสียสละ การกระทำอันนั้น ผลของอันนั้นมันให้ผลของมันมาไง เวลาให้ผลของมันมา เราได้ช่วยชีวิตคนนี่ เราได้อุทิศเพื่อคนคนนี่ เราได้ทำมาทั้งนั้น ได้ทำมาทั้งนั้น เวลาได้ทำมาทั้งนั้นนะ เวลาเขาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เขาเกิดมาแล้วเขาซาบซึ้งในบุญในคุณอันนั้น

เวลาหลวงตาท่านทำโครงการช่วยชาติฯ ท่านบอกเลย นี่สายบุญสายกรรมของท่าน คนที่ชื่นชม คนที่เห็นด้วยกับท่านเป็นสายบุญสายกรรมมา ใ้พวกคัดค้าน ใ้พวกตะแบง ใ้พวกเห็นแก่ตัว บอก “เราไม่ได้ทำ เราไม่ได้ทำ มันพวกใ้ันักธุรกิจมันทำ ใ้เราไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำ”

ไม่ได้ทำ มันบ้านหลังเดียวกัน เวลาธนาคารมันยึด มันยึดทั้งบ้านนะ ใ้คนไปกู้ก็คนเดียวเท่านั้นนะ ใ้ทั้งบ้านไม่มีใครได้อยู่ได้อาศัยเลย

นี่ก็เหมือนกัน “เราไม่ได้ทำ เราไม่ได้ทำ”

ได้ทำหรือไม่ได้ทำ สิ่งที่ว่าคนที่มีบุญกุศลเขาช่วยเป็นผู้นำเราให้เราสร้างของเรา ให้เราทำของเรา มันต้องมีเวรมีกรรมต่อกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนาะ ที่เราเกิดมาเรามาอยู่ด้วยกันนี่ คนเราเกิดมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่เคยเป็นญาติเป็นพี่เป็นน้องกันไม่มีเลย แต่เป็นชาติใดภพใดเท่านั้น

ถ้าเป็นชาติใดภพใด เราทำคุณงามความดีต่อกัน มีน้ำใจต่อกันนะ มันเกิดมาแล้วมันจะรักใคร่เอ็นดูต่อกัน เห็นไหม ดูในครอบครัวหลายๆ ครอบครัวเลย มันจะมีพี่น้องสองคนที่รักกันมาก เขาจะคุยกันรู้เรื่องไง แต่คนอื่นเขาคุยไม่รู้เรื่อง นั่นไง เขาสร้างเวรสร้างกรรมของเขามา เขาทำของเขา

ถ้าสร้างเวรสร้างกรรมนั้นมา อันนั้นมันเป็นอดีตส่งให้เรามาในปัจจุบันนี้ ส่งให้เรามาได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาพระพุทธศาสนานะ เราเกิดมาเราเป็นปัญญาชนไง เรามีสติปัญญา เห็นไหม

คนเราก็เกิดหนเดียว ตายหนเดียวเท่านั้นแหละ คนเราเกิดหนหนึ่งก็ตายหนหนึ่ง เวลาตายหนหนึ่ง ถ้ามันเกิดจริงแล้วตายจริงก็จบไป แต่ที่มันเกิดหนหนึ่งแล้วมันตายก็รอบ ตายซ้ำ ตายซาก ตายด้วยความทุกข์ความยาก ตายด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ตายด้วยกิเลสบีบคั้น นี่ตายอยู่ตลอดเวลา

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอน ทำไม่ได้นะ ให้ระลึกถึงมรณานุสติ เวลาคนเราเกิดมาต้องตายทั้งสิ้น ถ้าเกิดมาต้องตายทั้งสิ้น เรามีสติมีปัญญา เราอย่าเห่อเหิมทะเยอทะยานจนเกินไป

การเห่อเหิมทะเยอทะยานในทางธรรมนี่สุดยอด การทะเยอทะยานทางธรรมนะ ในทางธรรม เห่อเหิมทะเยอทะยานในการเสียสละ เห่อเหิมทะเยอทะยานโดยสติปัญญารักษาใจของตน ถ้ามันรักษาใจของตนนะ ใครแค่ทำความสงบของใจเข้ามาได้มันจะเกิดความมหัศจรรย์แล้ว ฤๅษีชีไพรในครั้งพุทธกาลเขาพยายามประพฤติปฏิบัติของเขา แต่เขาไม่มีครูบาอาจารย์ที่จะสอนเขาด้วยปัญญา ด้วยฐานของสมาธิ ศีล สมาธิ ปัญญา มีสมาธิแล้วฝึกหัดใช้ปัญญาไม่เป็น ฝึกหัดใช้ปัญญาไม่ได้

สิ่งที่ปัญญาที่เอามาใช้กัน สิ่งที่เป็นสมาธิเอามาใช้กันก็อภิญญา เห็นเดินฟ้า รู้วาระจิต สูงส่งได้แค่นั้น มันเป็นเรื่องของโลกใจ เป็นเรื่องของโลกที่มันมีอยู่ประจำโลก มันมีอยู่ประจำหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของสัตว์โลกเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เขาได้สร้างบุญสร้างกุศลของเขา มา เขาได้ฝึกฝนของเขา มา เขามีจริตนิสัยของเขา เขาทำใจของเขาสงบเข้าไป ไปถึงฐาน ถึงที่คุณงามความดีของเขา เขาก็ทำได้แค่นั้นเอง แต่เขาไม่มีใครสามารถยกหัวใจขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ไม่มีใครสามารถทำได้ เว้นไว้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วมาฝึกฝนมาสั่งสอนพวกเราไป แต่พวกเรา มันขยอก่อนซี้เอง อวดดี อวดเด่น อวดรู้ไง

“สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ ต้องใช้ปัญญาไปเลย ต้องใช้ปัญญาไปเลย”

ปัญญาอะไรของแข็ง ปัญญาในพระพุทธศาสนานะ พระพุทธศาสนามันจะยังยืนมั่นคงได้ เห็นไหม เวลามารามานิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานตลอด “ถ้าเป็นพระอรหันต์ถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์แล้วก็ตายไปสิ ให้มันมีความสุขๆ ใจ”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “มารเคย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่เข้มแข็ง ยังไม่แก่กล้าสามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมนิพพาน”

ท่านวางธรรมและวางวินัยไว้ วางธรรมและวินัยไว้ให้ทำไม่ละ ให้ศาสนามั่นคงงันมั่นคงเพื่อใครละ มั่นคงไว้กับไอ้คนที่ทุกข์ๆ ยากๆ ไอ้คนที่มันทุกข์ๆ ยากๆ ที่มันจะอาเจียน มันจะกระอักโลหิตนั่นนะ ไอ้พวกทุกข์พวกยากนั่นนะมันต้องการธรรมโอสถ มันต้องการเข้าไปถึงหัวใจของมัน

แต่ไอ้พวกทุกข์ๆ ยากๆ ที่จะกระอักโลหิตมันเห็นไม่ได้เพราะใจมันตกต่ำ ใจมันมีแต่ความทุกข์บีบคั้นใจ มันก็ฆ่าตัวตายทำลายชีวิตของมันไปไง แล้วมันก็ต้องทำลายชีวิตมันไปซ้ำๆ ซากๆ ไง

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยไว้ให้ศึกษา สุตมย ปัญญาฯ ถ้ามันยังติดด้าน มันยังอวดดี ถือดีอยู่ ก็ให้มันศึกษาไว้ๆ เวลามันศึกษาไว้ ถ้ามันศึกษา มันระลึกได้ถึงเรื่องอริยสัจ เวลามันไปทุกข์ไปยากขึ้นมา เออ! พระพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว พระพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว เราเองโง่ๆ อวดดีกับพระพุทธเจ้า อวดดีว่าฉันมีเงินมีทอง ฉันมีความสุข ฉันจะแสวงหาเพื่อความสุขของฉัน

แต่เวลากิเลสมันบีบคั้น เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา แล้วถ้ามันศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ขึ้นมา มันจะบอก อ้อ! พระพุทธเจ้าบอกไว้แล้วๆ แต่เราขาดสติ เราไม่มีสติปัญญาของเราเองไง

แต่เมื่อใดที่มีสติปัญญาขึ้นมาแล้วมาฝึกหัดทำสมาธิฯ ถ้ามันฝึกหัดใช้ปัญญา นี่หัวใจของคนพร้อมที่จะรู้แจ้ง มันต้องมีพื้นฐานความสำนึกของตน ถ้ามีความสำนึกของตน ทำสมาธิสมาธิได้ ศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิเป็นพื้นฐานยกขึ้นสู่วิปัสสนา

ถ้ามันมีสมาธิขึ้นมาแล้วถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา เห็นไหม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปริยัติ ศึกษา ศึกษาเพื่อประพฤติกปฏิบัติ ถ้าศึกษามาเป็นพื้นฐานๆ มันจะมีสติปัญญาของมัน ถ้าจิตมันสงบแล้วมันจะให้ปัญญาของมันได้ไง แต่ถ้าจิตมันไม่สงบมันก็ใช้ปัญญาก็สุตมยปัญญา ปัญญาแบบโลกๆ นี้ไง

นี่ไง สิ่งที่ว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่าศาสนานี้มันคงๆ มันคง เพราะวางธรรมวินัยนี้ไว้ให้มีสัมมัญสำนึก ให้มันมีสติมีปัญญาของมัน แล้วถ้ามีสติมีปัญญาของมัน มันก็อยู่ที่คนมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน

ถ้าไม่มีอำนาจวาสนาขึ้นมาก็เอาสี่ข้างเข้าถู่ละ “ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญาๆ”

ปัญญาก็ ป.ปลา ไข่ ไม้หันอากาศ ญ.หญิงไข่ ญ.หญิง สระอา ปัญญา แล้วปัญญาเอ็ง ละ

ความรู้สึกลึกคิดสามัญสำนึกที่นึกได้ ความรู้สึกนึกคิดสามัญสำนึกที่นึกได้กลางหัวใจ มันเหมือนฟ้าแลบเลย มันเร็วมาก ความคิดของคนเร็วมาก แล้วความคิดมันจะมาได้เมื่อไหร่ แล้วมันจะมาไหม ถ้ามันมา มันมาก็เอาสี่ข้างเข้าถู่เท่านั้นละ นั่นมันสัญญา รูปแบบ

นี่ไง คุณสิ สิ่งที่เป็นวัตถุๆ เราทิ้งไว้มันไม่สูญหายไปไหนหรอก แต่ความคิดเรามันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา อารมณ์ความรู้สึกเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แล้วก็บอก “มันเป็น วิทยาศาสตร์ คนเราเกิดหนึ่งก็ตายหนึ่ง”

เกิดหนึ่งก็ตายซ้ำตายซ้อน ตายซ้ำตายซาก ตายแล้วตายเล่า ตายด้วยความแผดเผา ของกิเลส

แต่ถ้ามีสติมีปัญญาขึ้นมา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนเราเกิดหนึ่ง ตายคนหนึ่ง แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดใน วัฏฏะ เกิดซ้ำเกิดซ้อน เกิดแล้วเกิดเล่า เกิดมาด้วยการสร้างบุญกุศล เกิดมาด้วยบาปอกุศลมาก็แล้วแต่ แต่เวลาในปัจจุบันถ้าใครมีอำนาจวาสนานะ เรามาวัดมาวา เราเป็นชาวพุทธๆ ฟัง ธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก้ไขความรู้สึกเรา ความคิดเราในหัวใจของเรา นี่ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาที่นี้ เป็นปัจเจกตัดตั้ง เป็นสันติปฏิวัติ เป็นปัจเจกตัดตั้ง รู้จำเพาะในหัวใจนี้

หัวใจนี้มีขอบ หัวใจนี้อวดเก่ง หัวใจนี้รู้ไปทุกเรื่อง เรื่องชาวบ้านรู้หมด บ้านใครทำอะไร รู้ทุกเรื่อง บ้านตัวเองมันยังไม่รับผิดชอบ ยิ่งหัวใจไม่ต้องพูดถึงเลย แล้วบอกเกิดหนึ่ง ตายหนึ่ง

ตายซ้ำตายซ้อน ตายแล้วตายเล่า ตายแบบตายซาก เพราะไม่ดูแลหัวใจของตน ไม่รู้จัก การประพฤติปฏิบัติ ไม่รู้จักองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนามารื้อสัตว์ชนสัตว์

นี่มาวัดมาวามาฟังเทศน์อย่างนี้ไง ถ้าฟังเทศน์อย่างนี้ เราสำนึกของเราได้ใช่ไหม นี่ทุกคนก็หามาได้ไง ปัจจัยเครื่องอาศัยเราหามา นี่เป็นวัตถุทาน เป็นอามิส

แต่ถ้าคนที่มีปัญญาขึ้นมา บุญกิริยาวัตถุ เวลานั่งสมาธิภาวนาเขาเสียสละความ สะดวกสบาย จะเดิน จะกลิ้งอย่างไรก็ได้ ไม่เอา นั่งสมาธิ นี่ได้บุญแล้ว บุญกิริยาวัตถุ

กิริยาของเรา เราหลบหลีกเขา เราให้สังคมเขาได้ความสะดวกสบาย เราพยายามทำให้ สังคมเราดีขึ้น เป็นบุญ แล้วนั่งสมาธิเป็นบุญ เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ถ้ามีดวงตา เห็นธรรมนี่ยิ่งยอดบุญเลย สุดยอดๆ ขึ้นมา เราปฏิบัติขึ้นมามันจะเข้ามาสู่ใจของเรา ถ้ามันเข้ามาสู่ใจของเรา เห็นใหม่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบสังฆธรรมที่เกิดขึ้นในหัวใจนั้นเป็น ธรรมแท้ การศึกษานี้เป็นการบอกเล่า เป็นแนวทางที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวาง แนวทางนี้ไว้ เป็นคำเทศน์ คำสั่ง คำสอน พระอานนท์จำมา พระอุบาลีจำจากติกา มา แล้วทำ สังคายนาคณาจารย์มาให้เราศึกษา ศึกษามาเพื่อตัดแปลงใจของตน ศึกษามาเพื่อเราๆ ใจ นี่ไง สุด มยปัญญา ปัญญาเกิดจากการศึกษา

ศึกษาแล้วถ้ามันจะเป็นจริงๆ ถ้าจิตมันสงบแล้ว ถ้ามันขึ้นมา นั่นนะตัวจริง สติก็สติจริงๆ เพราะสติมันสามารถยับยั้งความฟุ้งซ่านได้ สติสามารถรั้งความคิดเราไว้ได้ สติสามารถควบคุม หัวใจของเราได้

ศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิคือความปกติของใจๆ ถ้าใจมันไม่รู้สึกลึกนึกคิดไปข้างนอก มัน มันคงของมัน นี่สมาธิแล้วถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา

ยกไม่ได้หรอก ในวงปฏิบัติครูบาอาจารย์ท่านรู้ดี สิ่งที่ยกได้ เวลาเห็นกายๆ เห็นกาย อย่งไร เห็นกายด้วยอะไร สัญญาทั้งนั้น อุปาทานทั้งนั้น สร้างภาพทั้งนั้น ความจริงไม่มี ถ้า ความจริงมันมีนะ มันเป็นความมหัศจรรย์

คนเรานี้ละ เวลาใช้ไฟฟ้า เราใช้เครื่องไฟฟ้า ไฟฟ้าลัดวงจรมันชอร์ตนะ มันไหม้บ้านเลย ถ้าเราไม่รอบคอบ เราไปจับสายไฟ โดนไฟชอร์ตตายเลย แล้วเวลาไฟชอร์ต มันชอร์ตแล้วสะดุ้ง ปึ๊บ ตายเลย

ความคิด เวลาจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ไฟฟ้าคือสมาธิ นี่พื้นฐานของมัน เวลาสู้ ปัญญาๆ ปัญญามันเคลื่อนไปได้อย่างไร นี่มันจะเกิดความมหัศจรรย์ของมันนะ ภาวนามย ปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการภาวนา

ไม่ใช่ปากเปี้ยกปากแฉะที่เอ็งจ้อยๆ กันอยู่อย่างนั้นหรอก ไม่ใช่ เพราะจ้อยๆ กันอยู่นั้น พุดอวด พุดอวด พุดถาก พุดถาง พุดเหยียบย่ำทำลายเขา แต่ไม่มีสติปัญญาเท่าทันความคิด ของตน เพราะขณะที่พุดถาก พุดถาง พุดอวดนั้นนะ นั้นนะกิเลสมันหลอกเอ็งอยู่ ปัญญาๆ ปัญญากำลังหลอก หลอกให้เอ็งเป็นหมาบ้า กำลังพล่ามๆ อยู่นั่น แต่ถ้าเป็นปัญญาขึ้นมา มัน จะเร็วกว่านั้น

เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ เวลาปัญญา มรรคมันหมุนตัวๆ ปัญญามันหมุนตัว มัน หมุนในรอบหัวใจ มันเท่าทันนะ ปัญญามันจะย้อนกลับมา ปัญญาคือการรอบรู้ในกองสังขาร สังขารความคิด ความปรุง ความแต่ง ความเจ้าเล่ห์แสนงอนในใจของเรา นี่ปัญญามันแยกมัน แยะ มันเท่ามันทัน เท่าทัน เห็นไหม รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันปล่อยวางหมด ความคิดออกมาไม่ได้ นี่ไง เวลาผลของมัน จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นความคิดของตน จิต เห็นกาย จิตเห็นเวทนา จิตเห็นจิต จิตเห็นธรรม สติปัญญา ๔ ถ้ามันเป็นความจริงนะ มันรู้ของมัน

จากภายนอก ภายใน ภายนอกคือจิตมันส่งออกไปรู้ ไปชอบสิ่งนั้น ข้าวของเงินทอง ทรัพย์สมบัติ นี่ภายนอก ภายใน ภายในมันก็ยากรู้ยากเห็น มันอวด นั้นนะภายใน แล้วถ้ามัน รู้เท่าทัน ดับข้างนอก ดับข้างใน ดับทั้งหมด ดับเป็นความจริงขึ้นมา นี่เพราะการกระทำอย่างนี้ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านถึงได้รู้ได้เห็น

ที่ว่าจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วก็บอกว่า คนเราเกิดมา เกิดหนหนึ่งก็ตายหน หนึ่ง

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครที่ปฏิบัติมันตายช้าตายช้อน ตายช้าตายซาก ตายแล้วตายเล่า ตายด้วยความเจ็บปวด ตายด้วยความเจ็บขำน้ำใจ แต่เวลา เป็นธรรมๆ สุขมาก จิตสงบแล้ว โอ้โฮ! มันมหัศจรรย์มาก เวลาใช้ปัญญาไป อู้ฮู! องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ได้อย่างไร รู้ได้อย่างไร มันมหัศจรรย์ขนาดนั้นนะ แล้วมหัศจรรย์อยู่คนเดียว นะ

เวลาไปพูดก็มหัศจรรย์ มหัศจรรย์ก็มหัศจรรย์คู่มือฟ้าใจ

เวลาคำพูดสิ่งใดก็แล้วแต่ ก็เลสมันเอาไปปลิ้นไปปล้อนไปพลิกไปแพลงเป็นสมบัติของ มันหมดเลย ก็เลสที่มันเอาธรรมะไปแอบอ้างหลอกลวง หลอกลวงคนอื่นไง มันหลอกตัวมันเอง หลอกตัวมันเองจนมันไม่มีโอกาสจะให้เห็นสัจธรรมอันนั้น แล้วมันก็ไปหลอกลวงคนอื่น ต่อเนื่องกันไป

แต่ถ้าความเป็นจริงฯ บัจจัตตัง สันทิฏฐิโกในใจอันนั้นมหัศจรรย์มาก นี่พูดถึงว่า ถ้ารู้แจ้ง แล้วถ้ากิเลสมันตาย เกิดหนหนึ่งแล้วตายซาก เหลือแต่ซากตากเมืองทิ้งไว้กับโลก ลาวัณญะ แล้ว มันจะไม่เกิดอีก

ทางวิทยาศาสตร์ เกิดหนหนึ่ง ตายหนหนึ่ง

แต่ในทางธรรมะนะ เกิดแล้วเกิดเล่า แล้วยังต้องเกิดต่อไป ผลของวิญญะ จิตนี้เวียนว่าย ตายเกิดในวิญญะไม่มีวันจบวันสิ้น เพราะแข็งยังพูดอยู่เลย ถ้าเมื่อมีกรรม มีการกระทำ มีความคิด

เรามีความคิด ความจินตนาการ เรามีอยู่ มีกรรมอยู่ที่นี่ มันต้องให้เหตุให้ผล เห็นไหม เวลาคนเล่นการพนัน คนทำผิดกฎหมายเจอตำรวจมันวิ่งแจ้นเลย เพราะรู้ว่ามันทำผิด คนทำผิด กฎหมายเห็นตำรวจมีปฏิริยาทันที จิตมันทำ จิตมันแบกหาม แล้วมันจะไม่มีผลได้อย่างไร คน ถ้ายังมีกรรมมีการกระทำอยู่ เกิดแน่นอน

แต่เวลาฆ่ากิเลส กิเลสตายแล้ว เห็นไหม ที่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกเป็นกิริยา กิริยาคือไม่มีกรรม ไม่มีการกระทำ ไม่มีสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น สุขุภาติเสสนิพพาน มันสิ้น กิเลสไปแล้ว มีแต่กิริยา

แต่เราสิ้นกิเลสใหม่ ปากมันว่าสิ้นใจ แต่สิ้นมันยังมองเขาเลยนะ มันจะได้เอาเงินเอาทอง
เขานะ สิ้นกิเลส ตามันยังอยากได้ของเขาอยู่ สิ้นกิเลสหรือ นี่สิ้นแต่ปาก ไม่เป็นความจริง

ถ้ามันเป็นความจริง คนเราเกิดหนหนึ่ง ตายหนหนึ่ง แต่ครูบาอาจารย์ของเราเกิดหน
หนึ่ง เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ใช้ความวิริยะความอุตสาหะของตนมีการ
กระทำภายในใจของตน สิ้นกิเลสไป ไม่เกิดอีกแล้ว เหว้ง